

(Pürschel) Tale har for saa vidt beredt mig en Overraskelse, som Venstre i Retning af Forsvarsbegejstring — kan jeg næsten sige —, Forsvarsiver distancerede det konservative Folkeparti. Venstres Ordfører var den, der ivrigst, hidsigst understregede Forsvarsvillien, Pligten — ja, jeg kan sige, Lysten til at opretholde Forsvaret, og gjorde det saaledes, at man maatte overraskes, naar man tænkte paa Fortiden og huskede, at J. C. Christensen i sin Tid sagde: Danmark kan ikke forsvare sin Neutralitet, kan blot konstatere den. Jeg erkender, at det, fordi dette i sin Tid har været Venstres Opfattelse, ikke kan være bindende for Tid og Evighed. Man har Lov til, efterhaanden som Forholdene udvikler sig, at ændre Opfattelse; men at tro, at denne Omvendelse skulde være blevet saa fuldstændig, at man er lige ved at gaa til højre for de Konservative, er dog ganske overraskende.

Jeg indrømmer, at det har overrasket mig, at Venstre saa helt og holdent har givet sig Forsvarsvillien, Forsvarslysten i Vold. Det kan ikke have overrasket nogen, heller ikke Venstre, som Ordførersyntes at ville give det Udseende af, at den Dag, der kom et socialdemokratisk Ministerium, maatte Militærspørgsmaalet, Stillingen til Danmarks Forsvar, Afrustningsspørgsmaalet blive et af de første, der kom frem. Man kunde ikke være i Tvivl om det, fordi Socialdemokratiet, saa længe der har eksisteret et Socialdemokrati, har været det Parti, der har haft det mest afgørende Standpunkt. Derfor kan det ikke overraske, at vi, der tidligere har krævet Afrustning og vist, hvor afmægtigt Danmark er, nu, efter at Landet har haft den Lykke kun at være Tilskuere til Verdenskrigen, med forøget Kraft fremsætter Forslag om Afrustning, som nu synes betydelig bedre underbygget end tidligere.

Der er dog een Ting, der har glædet mig ved at høre samtlige Partiers Ordførere, og det er, at de alle har været enige om, at det er Lovforslaget om Afrustning, der er det afgørende, det betydende, det skillende, medens de øvrige Spørgsmaal, Lovforslagene om Vagtkorpset og Statsmarinen, er mindre væsentlige. Derfor har af Ordførertalerne de ni Tiendele beskæftiget sig med Spørgsmaalet om Afrustning. Jeg kan om Indretningen af Vagtkorpset og Statsmarinen sige, som jeg sagde ved Fremsættelsen, at hvis vi i Dag havde vedtaget et Afrustningsforslag blankt og derpaa skulde til at forhandle om, hvor-

ledes Vagtkorpset og Statsmarinen skulde organiseres og indrettes, hvorledes de skulde udrustes, og hvorledes Antagelsen af Mandskab skulde foregaa o. s. v., vilde det være Spørgsmaal, vi kunde drøfte fuldkommen lidenskabsløst, og hvorom vi uden stort Besvær kunde naa til Overenskomst.

Jeg vil da først tale om de Indvendinger, der er gjort mod disse to Forslag, om Vagtkorpset og Statsmarinen. Det, der synes at have vakt mest Modstand, mest Omtale, er, at jeg, da jeg fremsatte Lovforslagene og talte om Udrustningen, mente, at et Vaaben som Minekasterne var formaalstjenligt og praktisk. Der staar, som man vil se, hverken i Lovforslaget eller i dets Motiver noget derom, men jeg nævnte det, fordi jeg, efter de Opgivelser, jeg havde faaet om, hvorledes dette Vaaben er og virker, mente, at det vilde være egnet for Vagtkorpset. Nu indrømmer jeg, at jeg var forberedt paa Modstand og Kritik; men jeg havde tænkt mig, at man vilde komme med den Indvending, at naar vi endelig skal have et Vagtkorps til Bevogtning af Grænserne og Kysterne og til Opretholdelsen af Orden, er dette Korps for svagt udstyret, der maa mere til. Naar man nu begynder at sige: Nej, tværtimod, disse Minekasterne er alt for morderiske og alt for dræbende et Vaaben, saa vil jeg sige, som jeg sagde ved Fremsættelsen, at det skal ikke komme til at volde Vanskeligheder, om man skulde mene, at Minekasterne bør forsvinde; de findes ikke i Lovforslaget. Mener man, det er for haardt at tage fat, saa skal det ikke volde Besvær at faa dem fjærnet.

Men endnu mere overrasket blev jeg ganske vist ved at høre Indvendingerne overfor Bøsserne. Hvis man havde sagt: Minekasterne virker for drabeligt, og det gør Geværerne ogsaa, kan vi ikke mildne lidt paa dem, saa havde der været System i Galskaben, om jeg saa maa sige. Men i Stedet for siger man: Kan vi ikke faa noget mere Fart paa disse Geværer — der skal jo kritiseres, jeg undrer mig ikke over, at der er kommet Kritik —, man siger: Kan vi ikke faa disse Geværer til at skyde noget bedre og fjerne Minekasterne, de er alt for drabelige, der kommer til at flyde alt for megen Blod, naar vi har Minekasterne; lad os komme væk fra dem og faa Geværer af nyeste Model.

Og saa har man sagt, at naar Geværerne skulde være korte, var det, for at de ikke maatte skyde sikkert. Der var et Blad, som interviewede mig og derefter fortalte, at det havde faaet det Indtryk af